

UZASADNIENIE

W dniu 17 października 2017 roku w miejscowości K. J. K. na ulicy (...) prowadził pojazd mechaniczny marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) będąc w stanie nietrzeźwości: I badanie A. wykazało – 0,26 mg/l, II badanie A. wykazało – 0,26 mg/l, zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu. Jego pasażerką była żona B. K.. W czasie jazdy został zatrzymany do kontroli drogowej przez Policję (protokół użycia A. – k. 2, wyjaśnienia oskarżonego – k. 16, 41v; zeznania B. K. – k. 19, 41v).

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony przyznał się do winy (k. 16). Analogiczne oświadczenie złożył w toku rozprawy (k. 41v).

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w których przyznał się on do prowadzenia pojazdu po spożyciu alkoholu. Potwierdzają je zeznania jego żony oraz wyniki badania urządzeniami elektronicznymi. Sąd dał wiarę zeznaniom B. K.. Te w pełni korespondują z oświadczeniami oskarżonego.

Oskarżonemu zarzucono popełnienie przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. polegającego na prowadzeniu samochodu osobowego w stanie nietrzeźwości.

Stan ten definiuje art. 115 § 16 k.k. Zgodnie z nim stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

W przedmiotowej sprawie oskarżony został poddany badaniu na A. o godz. 22:14 i 22:31. Badanie A. dwukrotnie dało wynik 0,26 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu (k.2). Są to wartości, które przekraczają w/w ustawowy próg decydujący o przyjęciu przestępstwa. Pamiętać jednak należy, że wynik badania zawartości alkoholu w organizmie przeprowadzony urządzeniem elektronicznym musi uwzględniać określony podczas wzorcowania błąd pomiaru (podobnie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 stycznia 2002 r., I PKN 817/00, (...)). Zgodnie ze świadectwem wzorcowania A. użytego przy badaniu oskarżonego błąd pomiaru wynosi 0,01 mg/dm³ (k. 39). Należy zatem przyjąć, że zawartość alkoholu w organizmie oskarżonego mogła sytuować go poniżej ustawowego progu penalizacji w ramach przestępstwa. Jest to o tyle uzasadnione, że badania wykonane urządzeniem typu Alkometr - a więc dokładniejszym od pierwszego - wykonane o godz. 22:37 (a więc po 6 minutach od drugiego badania A.) dało wynik 0,23 mg/l zaś kolejne 0,22 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu (k. 3).

Sąd przyjął zatem, że oskarżony prowadził pojazd nie w stanie nietrzeźwości lecz w stanie po użyciu alkoholu. Stan ten definiuje art. 46 ust. 2 Ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi. Zgodnie z nim stan po użyciu alkoholu zachodzi gdy zawartość alkoholu w organizmie wynosi lub prowadzi do obecności w wydychanym powietrzu od 0,1 mg do 0,25 mg alkoholu w 1 dm³.

Prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie po użyciu alkoholu stanowi wykroczenie z art. 87 § 1 k.w.

Ostatecznie Sąd uznał oskarżonego za winnego tego, że w dniu 17 października 2017 roku w miejscowości K. woj. (...), na ulicy (...) prowadził pojazd mechaniczny marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) będąc w stanie po użyciu alkoholu, to jest uznał go za winnego popełnienia wykroczenia z art. 87 § 1 k.w.

Sąd nie wskazał w opisie czynu konkretnej wartości liczbowej wskazującej na zawartość alkoholu w organizmie gdyż jednoznaczne jej wskazanie w realiach sprawy nie było możliwe lecz co wymaga podkreślenia nie było też konieczne.

Za w/w czyn wymierzono oskarżonemu karę grzywny w wysokości 2000 złotych. Sąd miał tu na względzie zawartość alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu, która oscylowała w granicy przyjętej już dla przestępstwa. Na niekorzyść oskarżonego Sąd uwzględnił nagminność tego typu zachowań jak przypisane oskarżonemu. Działalność

środków masowego przekazu przynosi każdego dnia aż nadto tragicznych informacji na temat skutków wypadków popełnionych przez nietrzeźwych kierowców. Na korzyść oskarżonego nie może przemawiać jego przyznanie się do winy albowiem w świetle pozostałego materiału dowodowego jego wina jest ewidentna. Wymierzając karę Sąd miał na względzie również wzgląd na jej społeczne oddziaływanie podyktowany potrzebą przekonania społeczeństwa o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra, wzmocnienia poczucia odpowiedzialności, ugruntowania poszanowania prawa i wyrobienia właściwego poczucia sprawiedliwości oraz poczucia bezpieczeństwa zwłaszcza w ruchu drogowym. Wysokość kary grzywny jest adekwatna do możliwości zarobkowych oskarżonego i jego sytuacji materialnej.

Na podstawie art. 87 § 3 k.w. w zw. z art. 29 § 1 i 2 k.w. Sąd orzekł wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 lat. I tutaj Sąd miał na względzie stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu zbliżone do tego, które decyduje o przyjęciu przestępstwa. Sąd miał na względzie stopień zagrożenia jaki stworzył oskarżony dla siebie i innych uczestników ruchu. Okres pozbawienia prawa jazdy obwiniony winien wykorzystać aby przemyśleć swoje zachowanie i powrócić za kierownicę z utrwalonym przekonaniem o naganności swego czynu.

Na podstawie art. 29 § 4 k.w. na poczet zakazu prowadzenia pojazdów Sąd zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 17 października 2017 r. do dnia 4 stycznia 2018 r.

Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Sąd zobowiązał oskarżonego do pokrycia kosztów postępowania, w tym opłaty w kwocie 200 złotych oraz wydatków w kwocie 70 złotych

Z/ Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć obrońcy obwinionego